

Та бис хбедра  
св. Вазуарина

Е Л Л И П Е О Н И Д У

Д А С Е С Ъ Б У Д И Ш В С И П Р И Л И Я

Превод от гръцки:

ПАСКАЛ ПАСКАЛЕВСКИ

дом.тел: 52-65-39

1 9 8 3 година

071.5

ДА СЕ СЪБУДИШ В СИПРИЛИЯ

О Т

ЕЛЛИ ПЕОНИДУ

ХОПТРОП

- брат и сестра

ДОРЕМИ

ДОБРИЯ ВЛАДЕТЕЛ СЛЪНЧО

ДОБРАТА РУСАЛКА НЕРЕИДА

ОЛЪРНИЧЕВАТА КОСТЕНУРКА

ЛОШИЯ ДУХ

ЗЕЛЕНАТА ЖАБА

ГРУПА ТАНЦУВАЩИ МОМЧЕТА И МОМИЧЕТА

Декорите са: Няколко нарисувани дървета, представляват гора. Едно голямо синьо платно символизиращо Черната река. Една малка картонена къщичка - Хоптроп и т.н. Декорите са леко подвижни и могат да се пренасят дори от самите артисти-децата танцьори.

# П Ъ Р В О Д Е Й С Т В И Е

## ПЪРВА КАРТИНА

РАЗКАЗВАЧА - Едно време деца, имало една страна, много хубава и много щастлива. Казвала се Сиприлия. В тази страна всички животни, птици и дървета имали човешки гласове - говорили, танцували и пеели като хора.

### ПЕСЕН НА РАЗКАЗВАЧА

Прекрасната Сиприлия се слави  
с това, че се обичат всички хора,  
и всеки бърза добрина да прави.  
И пълен с пойни прици е простора.

РАЗКАЗВАЧКАТА - Тази щастлива страна я управлявали дружно и сплотено Слънцето /всичко на левия ъгъл на сцената заблестява жълтата му глава/ и добрата русалка Нереида. /Долу в дясно се показва иззад завесата главата на самодивата в синкаво сияние/  
В Сиприлия живеели братче и сестриче /Представят се Хоптроп и Дореми/  
Никой не знаел техните истински имена. Никой не познавал и родителите им, но животните, птиците и цветята ги наричали с техните странни, но очарователни имена. Братчето се казвало Хоптроп /Хоптроп се покланя/, защото било много живо и палаво момче. Сестричката се казвала Дореми /Дореми се покланя/, понеже не само било хубаво момиче, и а и пеело чудесно.

### ПЕСЕН НА ДОРЕМИ

Аз се казвам Дореми  
Дореми, Дореми.  
И звучат във мен сами,  
във мен сами, в мен сами  
най-различни песни...

ХОПТРОП - /пее/ Аз съм брат на Дореми  
Но за срам, но за срам  
нито песничка не знам  
ала знам, ала знам  
скокове чудесни.

РАЗКАЗВАЧКА - /пее/  
Всяко братче и сестричка  
на земята се обичат  
но едва ли има град  
в целия огромен свят  
и сестра навярно няма  
на планетата голяма  
свикнали един със друг  
като тези двама тук.

Те са сякаш нещо цяло  
непознаващо раздяла,  
като риба и вода  
като месец и звезда.

ДОРЕМИ - /игра, глъч на децата/ Видте колко са красиви  
цветята. Потледнете и дърветата и лазурното небе.  
Чуйте как пеят птиците. Не вярвам да има друга  
страна, толкова хубава и щастлива, като нашата  
Сиприлия.

РАЗКАЗВАЧКАТА - Дореми, Хоптроп и всички били толкова щастливи,  
защото не знаели, че след хилядотелен сън,  
/появява се Лошия Дух/ Лошия Дух, който живеел  
затворен в Черната планина се е събудил.

/Някъде далече се показва Лошия Дух, който  
със странни и страшни движения на черното си  
наметало се надига. Хоптроп и Дореми продължават  
безгрижно да танцуват сред горските цветя и  
животни. Танцувайки и късайки цветя Дореми се  
отдалечава към дясната страна на сцената, докато  
Хоптроп остава в лявата/.

- Те не знаели, че Лошият Дух от Черната планина е решил да слезе в Сиприлия заедно със страшните води на Черната река и да залее с мътна вода щастливата им страна. Затова всичко стана ненадейно.

/Чува се голям шум, гласове, викове, охкания, бушуваща река, виелица и всичко каквото съдържа гразната картина на страшно бедствие. Светлините угасват, а цветните прожектори подчертават ужаса на катастрофата. След това, когато отново светват светлините, се виждат бягащи изплашени хора и птици. Хоптроп и Дореми са разделени и стоят от двете страни на ~~къщата~~ придошлата Черна река. Чува се саркастичния смях на Лошия Дух. И с помощта на светлинни ефекти се вижда как реката бушува. И когато всичко утихва на сцената остават само Хоптроп свил се в единия ъгъл, а в другия край е Дореми. Единия не може да види другия, нито да го чуе/.

ХОПТРОП

- /Пръв става, изправя се, трие очите си/  
Какво става? Какво е това? Каква е тази река?  
Каква е тази черна вода? Къде изчезват всички?  
Страшна тишина! И Дореми я няма. /Вика/ Дореми!  
Дореми! Дореми!, къде си?

ДОРЕМИ

- /ясно, че нищо не чува/ Оле-ле какво става с мен? Сънувам ли? От къде се взе тази Черна река? Страх ме е! Хоптроп, Хоптроп, къде си?

ХОПТРОП

- Дореми! Дореми!

ДОРЕМИ

- Хоптроп, отговори ми, и моля те! Жив ли си?  
Ах, тази река! Колко е страшна и колко е черна.  
Дали може някой да я премине?! А как ще си отида у дома. Къде е къщичката ни. Страх ме е. /Чува се саркастичния смях на Лошия Дух/ Хоптроп, Хоптроп!

ХОПТРОП - Доремн, сестричке моя, жива ли си? Наоколо няма жива душа, сигурно всички са загинали. /В дълбочината на сцената се вижда Врабчо, който идва капнал от умора/. А ето го Врабчо! Жив ли си? Врабчо, мили да знаеш колко се радвам. Ти имаш криле, летиш и виждаш всичко. Може би си видял и сестра ми. Кажн ми моля ти се не знаеш ли къде е тя сега? Загубихме се.

ВРАБЧО - ШУШ-ш-ш-т! Внимавай да не те чуе Лошия Дух, че всички сме загубени. И по-добре не ме питай какво се е случило, за да не съм принуден да ти кажа жестоката истина.

ХОПТРОП - Защо жестока? Да не би сестра ми да е пострадала? Да не би да е загинала? Да не би да се е удавила във водите на Черната река?

ВРАБЧО - Не, не Доремн е жива и здрава. Но се намира на отвъдния бряг на Черната река. Лошия Дух раздели Сиприлия на две и всички, които останаха от другата страна на реката няма да се върнат никога тук. Нали виждаш - не само сестра ти, а и никой не би могъл да премине буйните води на мътната река!

/От другата страна Доремн прави опит да премине, но не може и се разплаква/

ДОРЕМИ - /пее/ Къде остана родната ми стряха,  
къде са моите приятели и брат ми?  
Къде са птичките които с мене пяха  
при тях не ще ли ида пак отново.

ХОПТРОП - Ела, моля ти се! Ела и ме вземн! Страх ме е сама в тъмното. Ела! Намери ме!...  
/На нейната страна се смрачава. Доремн се свива в едно гълче/

ХОПТРОП - Врабчо! Приятелче мое! Помогни ми да намеря сестраси! Моля те, чувам ли, Врабчо?

ВРАБЧО - Чувам, Хоптроп затова съм тук. Ние горските птици искаме да ви помогнем. И на теб и на сестра ти. Но внимавай., Лошия Дух не трябва да ни разбере, Ш-ш-шт! Както знаеш аз имам крила и мога да летя. Всеки ден ще се издигам високо на небето и ще преминавам отвъд Черната река. Ще се срещам с Дореми и ще ѝ нося вестите от теб. После отново ще идвам тук, за да ти казвам нейните новини.

ХОПТРОП - Благодаря ти, скъпи Вrabчо!

ВРАБЧО - Няма нужда да ми благодарих, Хоптроп. Защо сме приятели? Приятел в нужда се познава... А сега трябва да вървя при Дореми, защото и угасват светлините на деня. А тя се страхува самичка! /Тръгва си/.

ХОПТРОП - Довиждане, Вrabчо! И предай на Дореми да ме чака!.... /тъжно/ Ако трябва ще вървя цял живот, но ще стигна до нея /Върви към края на сцената и вика/ Не бой се Дореми! Нашите приятели птиците ще те пазят и аз ако трябва ще извървя целия път докато те намеря! И не се праши! Пей песничките си и чакай!

/Излиза от сцената, а шумът на бушуващата река и саркастичният смях на Лошия Дух продължават да се чуват. Щом всичко добре се затъмни, зад Черната река се появява Лошият Дух и върху него пада единствената светлина на прожектора, докато всичко наоколо е потънало в мрак/.

ЛОШ ДУХ - Ха, ха, ха! Най-после успех. Хиляда години лежах затворен в Черната планина, но сега най-после победих добрите джуджета, които ме пазеха и вече съм свободен. Ха, ха, ха! Глулави джуджета! Само едно знаят - да помагат на бедните, да се грижат за гладните деца. И защо моля? За да няма по света нещастие? Че какво като има? Толкоз по-добре. Ще има и разнообразие. Ако не избухват войни, ако не се изстребват хората, ще си пукнем от скука... Голямо чудо, че щели да загинат много деца и майки и бащи. Ще се родят други.

Защо мислите ми викат Лошия Дух, защото ненавиждам човешкото щастие. И добрината мразя, и справедливостта, и обичта, и дружбата... Само като споменавам тези думи, нещо тук ме души... За мен красивите думи са злоба, омраза, раздори, кавга, лъжа... /към децата/ Какво, не ви ли харесват? Аз сутрин щом се събудя, първата ми работа е да закуся. Знаете ли какво закусявам? Никакво мляко, яйца и подобни глупости. Изпивам една солидна порция злоба, в която съм примесил и малко лъжа, и малко омраза, и бързо тръгвам на обиколка. По пътя върша колкото се може повече поразии. И то не сам, а с помощници. /Вика/ Зелена Жабо! Зелена Жабо! /Към публиката/ Зелената Жаба е мой пръв помощник... Ето я!

ЗЕЛ. ЖАБА

- /появява се и застава мирно/ Заповядайте, Ваша светлост!

ЛОШИЯ ДУХ

- Стига с тая "светлост"! Колко пъти ще ти повтарям ?

ЗЕЛ. ЖАБА

- Извинявайте: грешка!  
Заповядайте, ваша тъмност!

ЛОШИЯ ДУХ

- Заповядвам: ти и твоите себеподобни час по-скоро да се заемете със възпитанието на децата в Сиприлия! Малко се краде, недостатъчно се лъже и клевети, децата

почти престанаха да бият по-слабите, да измъчват животните и да се плезят на родителите си... На какво прилича това? Трябва да се вземат бързи мерки...

**ЗЕЛЕНАТА КАБА** -- Ще се вземат, ваша свет... извинявайте, ваша тъмност! Като начало ще напълня едва торба с камъни и ще ги науча да чуят прозорци...

**ЛОШИЯТ ДУХ** -- Добре. Но само като начало. И не забравяй главната си задача - да следиш всяка крачка и подслушваш всяка дума на твоята господарка русалката Нерейда! Омръзнаха ми нейните добрини! А подозирам, че заедно с Владетеля Слъчно помагат на хората. Внимавай! Никои не трябва да влиза при нея! Отстранявай всеки, който иска да се спусне в подводното ѝ царство. Мобилизирай лошите раци и отровните змии! И завардете всички тайни подводни пътеки! Отговаряш с главата си! Върви!...

/Зелената каба излиза. Лошият дух се обръща към зрителите/

Трябва да се извършат големи злици. аз например днес направих най-голямото зло, за каквото съм си мечтал. Пуснах водите на Черната река така, че да разделят Сиприлия. Тази малка страна си беше, си беше въобразила, че е щастлива... Откъде накъде! Сега благодарение на мен в нея майките са разделени от децата си, братята от сестрите си, приятелите от приятелите си. Голям гаф... Затова се радвам...

/Запява/

Край мен когато стане пакост,  
когато правят се бели,  
от умиление заплаквам.

И вие като мен, нали?

Край мен когато някой страда,

когато нещо го боли,

сърцето ми се пълни с радост

И с Вас е същото, нали?

Но ако някой друг се радва

и пее и се весели,

като , че ме режат с брадва

И с вас е същото, нали?

/Продължава да говори/ А сега, чака ме друга работа. Глунав малчуган  
Хоптроп, не си въобразявай, че ще ти позволя да намериш  
сестра си. Ще има да взимаш! Ха-ха-ха !  
/ Смее се и потъва в тъмата, която последва от загасва-  
нето на светлината. Неговата фигура трябва да е някак  
смешна, за да не предизвиква страх у децата, даже  
обратното - да предизвиква тяхната ирония/

- К Р А Й      Н А      П Ъ Р В А      К А Р Т И Н А      -

ВТОРА КАРТИНА

Гора като в първа картина. Нарисувани са картонени къщица на Хоптроп и едно-две вървета. До един папрат седи Хоптроп, пред него е Вrabчо

ХОПТРОП - Не може повече така, Вrabчо! Трябва да намеря начин да премина Черната река и да намеря Доремп. Нямам мит спокойствие, докато тя седи оттазък сама и трепери от страх.

Вrabчо - Не се тревожи, Хоптроп! Ние птиците не я оставяме сама. Сега например малкият щиглец й прави компания. А и аз непрекъснато прелитам между двамата ви и ви нося вестп

ХОПТРОП - Да, но тя няма дом, няма топло легло... Нощува в студа на открито...

ВРАБЧО - И този въпрос е уреден. Кълвачът намери една невероят-но голяма хралупа в дънера на старо маслиново дърво. Постеляме я с перушина. Всичките горски птици дадоха по малко. И хралупата стана по-топла и по-мека от детско креватче. Там нощува Доремп и никак не й е студено.

ХОПТРОП - Да, но сигурно е гладна и жадна.

ВРАБЧО - Не е. И за това не се притеснявай! Ние я храним редов-но с бадемови и орехови ядки, с кестени и всякакви други плодове. А за пиеие - в горските извори има колкото си щеш бистра водица.

ХОПТРОП - Да но тя е далеч от мен, далеч е от приятели<sup>те</sup> си.  
И навярно тъгува за нас...

ВРАБЧО - Прав си, Хоптроп. Но какво да се прави. (Реката е непроходима). Невъзможно е да се преплува реката.

ХОПТРОП --Трябва да се намери начин, добро ми Вrabченце. Ех, да бях голям и силен!..(Но аз съм малък и слаб)/плаче/

ВРАБЧО - Нечей плака, приятелю! Ние птиците сме с теб - ще измислим нещо... Сега отивам да успокоя Дореми и пак ще се върна при тебе./Вrabчо излиза. Хоптроп остава тъжен, мрачен. Внезапно заблестява сноп светлина и с нея влиза Владетелят Слънчо, облечен в блестящи червени и оранжеви дрехи и със златна корона на главата./

СЛЪНЧО -/поставя ръката си на рамото на Хоптроп, който отскача изплашен/. Здравей, Хоптроп!

ХОПТРОП - Кой сте вие? Заслепихте ме. И какво искате от мен?

СЛЪНЧО - Аз съм владетелят Слънчо, Хоптроп. Чух твоя плач, разбрах твоята болка и дойдох да ти помогна. Но ти трябва да ме слушаш!

ХОПТРОП - Ще те слушам, скъпи Слънчо! Само ми кажи какво да правя!

СЛЪНЧО - Първо трябва да смениш сълзите си с усмивка! Когато има дори един нещастен човек, мрачното му настроение заразява и другите хора като грип. Ето твоят приятел Вrabчо например излетя преди малко от тук мрачен,

защото ти го зарази със своята тъга... Така от един мрачен стават двама, от двама стават четирима, и както е тръгна скоро всички хора в Сиприлия ще бъдат мрачни и пещастни. Тогава какво ще правя аз владетелят Слънчо без щастливи хора? Ще трябва и аз да облека черни дрехи и да се скрия в студения мрак. А лошия Дух ще остане завинаги във вашата страна. Това ли искаш?

ХОПТРОП - Не, не, скъпи Слънчо! Моля ви се! Не позволявай на Лошия Дух и неговия мрак да зацаруват завинаги тук! (Не се обличай в черно). Не се скривай!

СЛЪНЧО - Добре, Хоптроп, няма! Предтани и ти да си мрачен и тъмен.

ХОПТРОП - Ще се опитам! Но само като си помисля.../пак заплаква/.

СЛЪНЧО - Тъгата и особено сълзите не помагат на никого Хоптроп! По-добре ги изтрий!...

ХОПТРОП - Добре, но какво да правя? Кажете!

СЛЪНЧО - Точно за това съм дошъл, да ти помогна. Зная колко силно обичаш сестра си и вярвам, че си готов да направиш всичко за да я върнеш при себе си. Така ли е? Хоптроп - Така! Ако изпълняваш всичко, каквото ти кажа, заедно с Дорели ще спасиш цялата Сиприлия.

ХОПТРОП - Наистина ли? (Какво трябва да направя?) Готов съм.

СЛЪНЧО - Първо трябва да отидеш при русалката Нерейда,

ХОПТРОП - Но тя живее на морското дъно.

СЛЪНЧО - Точно така. И единствено тя владее тайната, с която може да се прогони Черният дук.

ХОПТРОП - А как да ида чак при нея?

СЛЪНЧО - Нали за това са приятелите, за да си помагат, когато са в беда. Аз съм ваш приятел и златната ми колесница те чака. Не се бой - вратите ѝ се затварят така, че в нея няма да проникне нито капчица вода.

ХОПТРОП - Но...

СЛЪНЧО - Няма "но". Искаш ли да помогнеш на сестра си или предпочиташ да седиш и да плачеш?

ХОПТРОП - Разбира се, че искам. Макар, че да си приеная, малко се страхувам.

СЛЪНЧО - Наистина, пътят не е лек, но аз ще ти вдъхвам сили. Да вървим към подводния дворец на Нереида.

ХОПТРОП - Ех, ако ме види от някъде Дорема няма да повярва на очите си. Аз бях малко стражиничко момче, а сега започвам да ставам съвсем друг... Хопа, тропа, скок подскок -- сякаш ставам по-висок...!

Слънцето - Ето, видя ли!

КРАЙ НА ВТОРА КАРТИНА

ТРЕТА КАРТИНА

Дворецът на Нереида. Спуснати надолу сини и зелени плажна, нарисувани водорасли и риби. Нереида седи в огромна мида – нещо като голям стол. Тя е облечена в небесно сини дрехи, а около нея танцуват малки самодиви в прозрачни трика и с небесно сини наметала.

ПЕСЕН

В подводния дворец на Нереида  
в гора от водорасли резедави  
живеят риби, октоподи, миди,  
живеят в песни, танци и забави.

Но от злодействата на този лош Дух  
И Нереида чак е застрашена,  
че бавно мътната вода дохожда  
и трови веселите ѝ селения...

Към края на песента и танца, пристигат владетелят Слънчо и Хоптрон. Малките русалки ги виждат и веднага тичат да известят на царицата на русалките Нереида. Тя става и ги посреща.

СЛЪНЧО – Привет на теб, прекрасна Нереида!

НЕРЕИДА – Добре дошъл в моя дворец владетелю Слънчо! Усещам какво те води при мене. Аз живея в морските дълбини, ти високо в небето, но еднакво ни тревожи лошата орисия, която сполетя прекрасната галка страна Сиприлия.

СЛЪНЧО – И мен това ме вълнува Нереида. Ето защо се осмелих да проникна в твоето царство. А това е Хоптрон, предполагам че го познаваш.

НЕРЕИДА – О, да, често го виждам във вълшебното си огледало и се наслаждавам от неговите игри и чудновати скокове, но още повече обичам песните на сестра му Дорси.



НЕРЕИДА - Шляска с ръце/ Русалка, донеси ми я моляти се.

РУСАЛКАТА - Но тази флейта никога не е напускала морските дълбини.

НЕРЕИДА - Хоптроп има нужда от нея.

РУСАЛКАТА - /Донася флейтата/ Ето я! Това е голяма чест за теб.

НЕРЕИДА - Тази флейта е чудотворна. Който засвири със нея става невидим.

СЛЪНЧО - И така лесно ще преминеш реката...

НЕРЕИДА - Не е толкова лесно. Но цом искаш да намериш сестричето си.

СЛЪНЧО - И още нещо трябва да знаеш. Ако искаш да пресъхнат сълзите не само в очите на Дорем, ако искаш всички деца да бъдат щастливи ти трябва да преспиш Лешия Дух, за да откъснеш от главата му кичур коса.

ХОПТРОП - Кичур коса ли?

НЕРЕИДА - Да това е най-трудното, защото там се крпе магията на неговата сила.

ХОПТРОП - Ами ако Лешия Дух ме види?

НЕРЕИДА - Но ти ще бъдеш невидим - забрави ли? Свири и ще се увериш! / Хоптроп взима флейтата и свири три пъти/. Сега ти си невидим. Владетелю Слънчо, виждаш ли Хоптроп?

СЛЪНЧО - Да виждам го. Цял целеничък. Ето я главата му, краката, ръцете... Цял целеничък Хоптроп.

НЕРЕИДА - /Кам публичката/ И все пак той е невидим. Вие деца виждате ли го?

ДЕЦАТА - Да, Виждаме го...

НЕРЕИДА - Всички ли го виждате? Има ли някой, който да не го вижда. Питам ви, защото Хоптроп е невидим само за лошите. Всички добри хора го виждат. Затова го виждат и владетелят Слънчо и всички добри деца. /Към публиката/ Вие сигурни ли сте, че го виждате? Добре! А сега ще се уверите, че лошите не го виждат. Хоптроп седни тука! /Посочва му мицата. Хоптроп сяда/ Аз имам в царството си един жабок когото подозирам. Ще направим опит с него. /Пляска с ръце/ Русалке, иди повикай моляти се Зелената жаба. /Пристиге Зелената Жаба и с реверанс се покланя на Нереида/

НЕРЕИДА - Зелена Жабо. Какво виждаш, тук присъствува един много висок гост - Владетелят Слънчо. Искане ми се да му отдадем нужното внимание.

ЗЕЛ. ЖАБА - Какво да направя господарке?

НЕРЕИДА - Първо да ми обясниш къде се губиш в последно време.

ЗЕЛ. ЖАБА - Неотлъчно съм тук господарке. И съм ваш най-верен слуга.

НЕРЕИДА - Чух, че си ходила при Черната река. На гости при Лошия Дук.

ЗЕЛ. ЖАБА - Това са клевети, господарке. Допускате ли, че ще ида на гости на нашия враг?

НЕРЕИДА - А защо тогава дочувам, че ще се преселваш в Черната река и ще ставаш там пръв генерал.

ЗЕЛ. ЖАБА - Който ви е казал всичко това, господарке, е долен клеветник.

НЕРЕИДА - Добре. Покани сега нашият висок гост да седне на почтенния стол...

ЗЕЛ. ЖАБА - Да, с удоволствие. Голяма чест е за мене. Заповядайте на златната мица, владетелю Слънчо! /На която вече седи Хоптроп/

Слънчо - Но...

НЕРЕИДА - Зелена Жабо, струва ми се, че златната мида не блести достатъчно.

ЗЕЛ. ЖАБА - Да господарке. Ведната ще я излъскоам /С кърпичката си избърсва и изтрива мидата, разбърира се и Хоптроп, който седи в нея/. Моля седнете, владетелю Слънчо.

СЛЪНЧО - Но...

НЕРЕИДА - Зелена Жабо, не виждаш ли, че високият ни гост иска да седне по-близко до мен. Донеси, моля ти се мидата тук!..

ЗЕЛ. ЖАБА - Да, господарке! /Опитва се да вдигне мидата заедно с Хоптроп/ Ле-ле, колко е тежка... Седнете сега, владетелю Слънчо!

НЕРЕИДА - Или може би искате да разгмедаме първо градината на моя дворец? Ти, Зелена Жабо, вече не си ми нужна - свободна си. /Зелената жаба излиза./

СЛЪНЧО - Просто невероятно. Тя наистина не видя Хоптроп!

НЕРЕИДА - Да. И аз се уверих, че тя е предател. /На Хоптроп/ А ти, Хоптроп вече знаеш, че вълшебната флейта е едно много ценно оръжие. С него и с малко повече смелост и съобразителност, с много обич към Дорем и към всички заплашени от Черната река, ти трябва да победиш Момия дух!

ХОПТРОП - Повече смелост казваш. Ама съвсем ли не се виждам?

НЕРЕИДА - Виждаш се, но само за твоите приятели, за добрите хора.

ХОПТРОП - За добрите! Я да опитам пак. /Към публиката/ Хей, ти, приятелче, виждаш ли ме?... А ти, там - момиченцето там с червената рокличка... И ти ли ме виждаш? ... Хопа-тропа, хопа-тропа светът наистина е пълен с добри и честни хора. Ами това е ужасно радостно, това е истинско щастие... Да знаеш, че всички край тебе са добри! Хопа-тропа, хопа-тропа към Дорем бегам в галоп!...

/Светлата се гвотн или се оменя и се намираме пред дърво Дорем, която седи на едно дърво и плаче/

К Р А Й    Н А    Т Р Е Т А    К А Р Т И Н А

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА

/Влиза Хоптроп/

ХОПТРОП - Врабчо, Врабчо къде си приятелю, Бързо прилети при мен.

ВРАБЧО - Тук съм наблизво Хоптроп. Идвам, идвам. /Влиза к  
Какво има?

ХОПТРОП - Трябва да ти кажа нещо много важно. Слънчо ме заведе при русалката Нереида, долу в подводното царство, нали знаеш.

ВРАБЧО - Да, зная. И после?

ХОПТРОП - И тя ми разкри, че ако някой успее да премине водите на Черната река, без да го забележат, ~~тогава~~ ~~и~~ ~~ще~~ ~~развали~~ ~~магията~~ ~~и~~ ~~тя~~ ~~заедно~~ ~~с~~ ~~Лошият~~ ~~дух~~ ~~ще~~ ~~бъдат~~ ~~принудени~~ ~~да~~ ~~се~~ ~~върнат~~ ~~обратно~~ ~~в~~ ~~Черната~~ ~~планина~~. Разбра ли?

ВРАБЧО - Разбрах. Но кой ще се реши да премине водите на Черната река? Ако го спипат точно когато е в мътната вода спускаща му е работата.

ХОПТРОП - Аз ще я премина!

ВРАБЧО - Ти, и как ще стане това?

ХОПТРОП - Видяш ли тази флейта. Тя е вълшебна. Подари ми я Нереида, и с нейна помощ мога да ставам невидим.

ВРАБЧО - Добре. Но те могат да те подушат или да те уловят в мрежа или...

ХОПТРОП - Стига си ме плашил! Знам, че е опасно, но без да се рискува не може...

ВРАБЧО - Ти не умееш и да плуваш. Забрави ли?

ХОПТРОП - Не съм. И това съм премислил. Ще използвам като сед гърба на големата костенурка. Само трябва да ми помогнеш да я намеря.

БРАБЧО - Ще я намерим, но тя няма да се съгласи. Тя е най-трудното и опърничево създание на Силридия. Затова я наричат опърничевата.

ХОПТРОП - И точно затова Лошият дух няма да се усъмни в нея. И няма да ѝ попречи да преплува Черната река.

БРАБЧО - Мили мой, Хоптроп. Ти си голям оптимист.

ХОПТРОП - Защо да не съм. Ще яхна Опърничевата костенурка и цоп-цоп в Черната река. А костенурките плуват по-бързо откото вървят...

БРАБЧО - Умно!... Но ти сега невидим ли си? Аз те виждам.

ХОПТРОП - Виждаш ме, защото си ми приятел. И защото си добър.

БРАБЧО - А костенурката дали ще те види?

ХОПТРОП - Това не знам. Ако е добра, ще ме види, ако не - ще я яхна без тя да знае.

БРАБЧО - Лосно ще я яхнеш, но мъчно ще я убедиш да влезе в реката и да я преплува.

ХОПТРОП - Прав си, Брабчо. Дано е добра. Чувал съм, че опърничевит дълбоко в душата си са добри...

БРАБЧО - Лоша реплика - добра, трябва да опитаме? Хайде!

ХОПТРОП - Хоп-тропа, хоп-пала. Костенурке, с нас ела!  
/Върват, а на сцената се върти или завесата се дига и те стигат до костенурката, която спи и хърка./

БРАБЧО - Бабо Опърничева! Хей! Бабо Опърничева!.../Тя хърка/  
Хей, моля ти се, чуи ме!...

Опърничевата - Какво има? Кой е? Кой ми разваля почивката?

БРАБЧО - Ние сме.

ОПЪРНИЧЕВАТА - Кой вие? Непрамотни ли сте, че не четете какво пише:  
"Моля не ме безпокойте, защото почивам: Баба Опърниче"

БРАБЧО - Извинявай, бабо Опърничева!

ОПЪРНИЧЕВА - Какво? Влезте де! И говорете по-високо, че не чувам!

БРАБЧО - /На Хоптроп/ Тя те вижда, Хоптроп, тя те вижда...

ОПЪРНИЧЕВА - Виждам го я, да не би да съм сляпа! Събуждат те и отгоре на ~~ш~~ това те обиждат...

ХОПТРОП - Мила, бабо Костенурчице! Моят приятел Брабчо не искаше да те обиди. Той искаше да ти каже, че си добра, щом ме виждаш...

ОПЪРНИЧЕВАТА- Нищо не разбирам.

ХОПТРОП - Ще ви обясня бабо Костенурке! (На мен) самоливата Нереида ми даде една вълшебна флейта и щом свирна с нея, ставам невидим.

ОПЪРНИЧЕВАТА- Но аз те виждам.

ХОПТРОП - Да. Защото си добра. Аз съм невидим само за лошите.

ОПЪРНИЧЕВАТА- Не ме размивай, момче! Каква добра съм аз: щом и имет ми даже е Опърничевата. Защо мислите са ме кръстили така?

БРАБЧО - Защото си малко...своеобразна.

ОПЪРНИЧЕВАТА- Само заради туй ли?

БРАБЧО - И малко...заядлива.

ОПЪРНИЧЕВАТА- Още?

БРАБЧО - И малко...сприжава.

ОПЪРНИЧЕВАТА- Друга?

БРАБЧО - И малко...виромжава.

ОПЪРНИЧЕВАТА--/тържествено/ И всичко това не ви пречи да ме смятате за добра?

- ХОПТРОП - Щом ме виждате - добра сте. Флейтата никога не греши.
- ОПЪРНИЧЕВА - Не вярвам на никаква флейта...
- ВРАБЧО - Значи е истина, че ти си пребила онова зайче, което после умряло от глад, захвърлено в един дълбок ров? /Побутва заговорнически Хоптроп/.
- ОПЪРНИЧЕВА - Не!... Такова нещо никога не съм вършила. Само се скарах на зайчето да се прибира в къщи по-рано и го отведох до дома му.
- ВРАБЧО - Да, но си убила една яребица, която хранела малките си
- ОПЪРНИЧЕВА - Аз ли? Глупости! Някой друг я беше убил. А аз прибрах малките ѝ и ги отгледах. Измъчих се да ги храня с червейчета и семенца... Но сега вече пораснаха и дори летят...
- ХОПТРОП - А ще отричете ли, че си поканила Лошия Дух да дойде и да раздели Сиприлия на две, понеже жителите ѝ били много щестливи и това ви измъчвало?
- ОПЪРНИЧЕВА - Не говорете така, господин Поптров?
- ХОПТРОП - Не Поптров, а Хоптроп.
- ОПЪРНИЧЕВА - Какъвто и да сте, имайте предвид, че аз може да съм лоша и опърничева, но щастието на хората не ме измъчва, а ме радва. Честна дума. Аз никога не лъжа.
- ВРАБЧО - И не си ли казвала, че само Лошият Дух и Черната река ще вразумят жителите на Сиприлия...
- ОПЪРНИЧЕВА - Да казвах, нещо подобно, обаче не е в този смисъл...
- ХОПТРОП - Значи не се радвате, че нашата страна е разделена от Черната река и поробена от Лошия Дух?
- ОПЪРНИЧЕВА - Глупости. Кой нормален би могъл да се радва?
- ВРАБЧО - А искаш ли те да бъдат прогонени.

ОПЪРНИЧЕВАТА - Искам - разбира се! Подлудихте ме с вашите въпроси!  
Искам, но какво зависи от мен? Колкото и да съм зла и  
ю опърничева, нямам такава сила, че да им излезна напреде  
ща.

БРАБЧО - Тук няма нужда от сила. Искане се хитрост. Ела да ти  
кажем.

/Тримата: Хоптрон, Брабчо и Костенурката се прегръщат  
през рамо и говорят тайно, ръкомахат, костенурката  
нещо намеква и пада завесата./

### ОПЪРНИЧЕВАТА.

Опърничева ми кажевикат  
но от туй не ме боли.  
Даже розите поникват  
ароматни, но с бодли.

Може да си със черупка,  
или със характер груб,  
но сърце във туб да тупка  
отзивчиво: туп-туп - туп,  
туп-туп-туп-туп,  
туп-туп-туп...

П Е Т А      К А Р Т И Н А

Дореми пее:

Всяко дете, преди още буква да срича,  
родната стъра и своята Родина обича.  
Мойта Родина е вече на две разделена  
И как тъжно бие сърцето във мене...

/Влиза Вrabчо/

ВРАБЧО      - Здравей Дореми! Сама ли си? /Мълчание/. Да не би някой да ни подслушва?

ДОРЕМИ      - Ох Вrabченце, съвсем самичка съм. Циглецьт, който ми правеше компания отиде да нахрани малките си и сега съм съвсем сама. Казвай какво има.

ВРАБЧО      - Искам да ти кажа нещо много важно.

ДОРЕМИ      - Казвай по-скоро

ВРАБЧО      - /тихо/ Хоптроп се готви да премине реката.

ДОРЕМИ      - И кога ще стане това? Как ще премине мълчните води на реката. Лошият Дух ~~жжжжжжжж~~ дебне ден и нощ. Чуваш ли отвратителният му смях? Той се хили, а аз умирам от страх.

ВРАБЧО      - Не се плаши Дореми. Покажи, че си иначе момиче. Аз сега ще си ида, но ти знай, че съм винаги с тебе. А и Хоптроп скоро ще бъде тук. Довиждане.

ДОРЕМИ      - Довиждане Вrabченце, дано е истина това което ми казваш. /Сяда, запява песента си вече с много по-весел ритъм/.  
/Щупано и с див смях влиза Лошия Дух/

ЛОШИЯ ДУХ   - Вй, Дореми! Ти ли пееше тъй хубаво? Аз съм Лош Дух, но имам добър слух. И песента много ми харесва. Само не дойдеш в моето царство да ми пееш?!

ДОРЕМИ -- Остеви ме на мира! Махай се! Върви си обратно там горе в Черната планина.

ЛОШИ ДУХ -- Няма да си вървя. Тук ми е много хубаво. Дори смятам да залезя с водите си Черната река, цяла Сиприлия. И навсякъде ще възцари злоба и омраза. Ще бъде чудесно. Ти никого ли не мразил?

ДОРЕМИ -- Мразя разбира се!

ЛОШИЯ ДУХ -- О, това е хубаво. Но кого мразил!

ДОРЕМИ -- Тебе. Защото носиш нещастия.

ЛОШИЯ ДУХ -- /Смее се/ Ех, Доремиде, колко си наивна. Какъв Лош Дух щях да бъда, ако не носех нещастия. Аз покорих Сиприлия, защото вие бяхте толкова спокойни и безгрижни, че не усетихте как Черната река прикидаше и моите тъмни облаци покриваха небето.

ДОРЕМИ -- Млъкни, мразя те! Върви си!

ЛОШИЯ ДУХ -- Само, ако ти дойдеш с мене ще ти дам богатства, дворци, ще те направя царица на Черната река. Ще имаш каквото си пожелаеш.

ДОРЕМИ -- Казах ти вече - няма да дойда.

ЛОШИЯ ДУХ -- Да, но при мен ще бъдеш облечена в коприна, ще носиш златни обувки, ще играеш с най-скъпите кукли и играчки на света. И единственото, което ще трябва да направим е да ми пееш понякога. Хайде! Ела!

ДОРЕМИ -- Няма да дойда! И няма да пея, а ще плача. Махай се! Махай се!

ЛОШИЯ ДУХ -- /Смее се/ Но какво ще правиш тук сама? Брат ти те е забравил. Забравили са те и всичките ти приятели

ДОРЕМИ -- Но са ме забравили. И те страдат заедно с мен. Махай се! Махай се! /Пантомимична борба/

/По време на борбата Дореми вика/

ДОРЕМИ - Брабчо, приятелю, помогни ми Брабчо.  
/Долита Брабчо, който се включва в пантомимата,  
накрая Брабчо изля успява на Дореми да избяга/.

ЛОШИЯ ДУХ - /Вбесен/ Ще те науча аз теб, упорито момиче. Аз пак  
ще се върна и тогава мисли му. Когато завладея  
цяла Сиприлия ти ~~Ще~~ бъдеш моя пленница. /Смее се и  
си отива/.

## А Н Т Р А К Т

### В Т О Р О Д Е Й С Т В И Е

#### ПЪРВА КАРТИНА

Декорите. Черната река. Цялата сцена е покрита  
с тъмносин плат, който се спуска на вълни.  
Точно на средата е Лошия Дух в малка лодчица.  
II Предизвиква повече смях, отколкото страх  
както върти веслата. Чува се гласът на  
разказвачката.

ЛОШИЯ ДУХ - /пее/  
Песен  
Аз Духът съм лош и страшен,  
цар на Черната река.  
Всеки мога да уплаша  
като викна ей така:  
Ау- у-у-у-! Ау-у-у-у! Ау-у-у-у!

РАЗКАЗВАЧКАТА - Доста време измина откакто Лошия Дух заля Сиприлия.  
Никой вече не се смееше. Всички тъгуваха за своите  
приятели и близки от които бяха разделени. А силата  
на Лошия Дух все повече и повече растеше. Ден и  
нощ той зорко пазеше, никой да не премине реката.  
/Влиза полка-лека Костенурката с Хоптроп на гърба  
си от другата страна на сцената/



- ЗЕЛ. ЖАБА — Добре. Но водните зми, също не искат да живеят повече в черната вода.
- ЛОШ ДУХ — Виж ти какво нахалство... И тях ги избийте! Всички!
- ЗЕЛ. ЖАБА — Добре. Но...
- ЛОШ ДУХ — Какво има още?
- ЗЕЛ. ЖАБА — И комарите и папатаците са се разбунтували, защото нямало кого да хапят.
- ЛОШ ДУХ — И тях ги избийте!
- ЗЕЛ. ЖАБА — Добре, Ваше Величество. Те много лошо хапят. /Чеше се/. Обаче...
- ЛОШ ДУХ — Какво има още?
- ЗЕЛ. ЖАБА — Нищо. Ваше Величество, но като избием и тях, ще останем съвсем без поданици.
- ЛОШ ДУХ — Ще си намерим други. (Нали ти казах, даповикаш рибите, крокодилите, раците?)... Ох, уморих се от тези държавни работи. Ще ида да си легна... А ти отваряй си очите <sup>на</sup> на четири на — на четиринайсет. Ако някой неканен гост се опита да премине (през Черната река), ще те убия и теб заедно с него. Чуваш ли? /Излиза носейки в ръцете си лодката, а под нея стърчат краката му/.
- ЗЕЛ. ЖАБА — Чувам, Ваша тъмност. Никой няма да се промъкне... Пауза/ Души наоколо/ Хм, надушвам нещо подозрително.
- ОПЪРНИЧЕВАТА — Хоптроп, страх ме е от тази мръсна Зелена Жаба...
- ХОПТРОП — Не се плаши. Може да не те забележи
- ОПЪРНИЧЕВАТА — А ако те забележи. (опит за глизане в реката)  
/Междувременно Жабата се приближава до Костенурката/

- ХОПТРОП - Хайде, хайде, смело!
- ВЕЛ. КАБА - Ой, ой, ой йо! Госпожо Костенурке, за къде си се запътила...
- ОПЪРНИЧЕВА - За където си искам. Това теб не те засяга.
- ВЕЛ. КАБА - Така ли? Чакай да те науча аз тебе на кого се перчиш!
- ОПЪРНИЧЕВА - Помощ! Помощ!...
- ВЕЛ. КАБА - И да викаш, и да не викаш, тук в царството на Лощия Дух няма кой да ти помогне. Ще ти счупя черупката от бой и ще останеш като гол ошлюв.
- ОПЪРНИЧЕВА - Помощ!...
- ВЕЛ. КАБА - Престани да крещиш, че ще събудиш негово тъмност.
- ОПЪРНИЧЕВА - Помощ!
- ЛОШ ДУХ - /Излиза по пижама Лощия Дух/  
- Кой вика? Какво става тук?
- ОПЪРНИЧЕВА - /хитро/ Я!? Кой е този благороден принц? /Тихо на Хоптроп/ Истински принц на изродите...
- ВЕЛ. КАБА - Това е Великият Лощ Дух, господарят на Черната река. /Прекланя се/ Моите уважения, Ваша тъмност. Тази се е прокъпнала тук...
- ОПЪРНИЧЕВА - /Прекъсва я/ Браво. Ваша ~~темни~~ мрачност! Благодаря ви, че се появихте! Не само за да прекъснете незаслуженото и некултурно поведение на тази селяндурна към една почтена дама като мен, а просто, че ми дадохте възможност да ви видя. Ах, какви хубави очи имате, Ваша мрачност!...
- ЛОШ ДУХ - /Покашля се доволен/ Да. Впрочем коя сте вие?
- ВЕЛ. КАБА - Промъкнала се нажалницата и...

ОПЪРНИЧЕВА - /Прекъсва я/ Ваша сияйна мрачност, как може да търпите такива недоделани поданици като него? Ами той уронва авторитета ви. Той помрачава красотата на Ваше величество с грубите си движения, с които смачка и хубавата ми дреха. Как ще се появя сега в празника на братовчедката си госпожица Костенурков

ЗЕЛ. ЖАБА - Но... Ваша тъмност...

ОПЪРНИЧЕВА - /Като я прекъсва/ Прекрасни мой принце! Чувствувам се така щастлива, че ви срещнах. Това беше мечтата на целия ми живот. Казвах си, веднъж само да срещна прекрасния принц на Черната река, а после да умра. Моята братовчедка, даже няма да повярва, че съм имала такова голямо щастие... Дайте ми нещо за спомен от вас, за да я уверя във вашето благоразположение към мен.

ЗЕЛ. ЖАБА - Не, не! В никакъв случай!

ОПЪРНИЧЕВА - Малко! Малко..., сега братовчедката Костенуркова едва ли би ми повярвала, че имате такова добро благоразположение към мен.

ЛОШИЯ ДУХ - Ще повярва, ще повярва.

ОПЪРНИЧЕВА - Никой друг на света няма такава великолепна коса. Застанете така да ви се наслаждавам още малко. Чудесна гледна! О, ако можеше да я няма до вас тази гадна животинка! /Посочва жабата/

ЛОШИЯ ДУХ - Зелена Жабо, иди веднага да пазии реката от враговете, там по-горе.

ЗЕЛ. ЖАБА - Но... Ваша Свет..., Тъмност....

ЛОШИЯ ДУХ - Казах, тръгвай веднага! /Жабата излиза/

ОПЪРНИЧЕВА - Благодаря господин принце. Сега вече мога да си тръгна. Много се радвам, че се запознахме. Довиждане. И ако ми позволите, искам през идния четвъртък

да ви поканя в дома си на гости. Ще бъдем само отбрано общество. И така, приятен ден.

ЛОШИЯ ДУХ - Приятен ден...О, какъв напрегнат ден. Така ме умориha моите негодни поданици.

ОПЪРНИЧЕВА - Позволете ми да направя нещо за вас, да ви успокоя, например да ви попея. /Запява приспивна песен. След първия куплет/. Така ще се успокоите /Продължава да пее, Духът заспива, костенурката изкубва кичур коса, цялото преплуване на реката става чрез движение. Акцент за отскубането на косата./

ЛОШИЯ ДУХ - .....

/След преплуването/

ХОПТРОП - Добричката ми Опърничева - ти си истинско съкровище, истинска артиска. Как майсторски изигра ролята на ласкателка.

ОПЪРНИЧЕВА - Трябваше Хоптроп. На ласкателството никой не може да устои - нито добрият, нито лошият. Само умният знае, кой какво представлява, и не се поддава на лъжливи комплименти. Нали видя. Ти би ли повярвал, че си много силен.

ХОПТРОП - Ами, разбира се. Не съм ли? /Показва мускулите си/. Я виж! /Смят се/

ОПЪРНИЧЕВА -- Хайде, време е да вървим. /Чува се песента на Дореми/ Ето и сестра ти. Тичай при нея!

ХОПТРОП - Трепера от вълнение. Още не мога да повярвам... /Вика/ Дореми, Дореми... аз съм твоя брат Хоптроп.

ДОРЕМИ - /Само гласът ѝ/ Хоптроп! Хоптроп!

ХОПТРОП - Дореми, Дореми... /влиза Брабчо/

БРАБЧО - Оттук, Дореми, Ето... ела! О, Хоптроп! Най-послед си тук!

ДОРЕМИ - /влиза/ Братко мой! /прегръщат се/ Мислех, че никога няма да дойдеш... Каква е тази флейта? Я засвири!

/Засвирва и сякаш от музиката декорите полека лека се отварят и се показва едно чудесно зрелище с пъстри светлини. В дълбочината - една небесна дъга. Отпред - малки самодиви, облечени в розово и с небесно сини наметала. Малко мостче, което подсказва, че има и рекичка./

ОПЪРНИЧЕВА - Хоптрон, приятели мои, погледнете - изчезна Черната река. Вижте колко е светло. На нейно място тече тази бистра малка рекичка

ВРАБЧО - Изгряла е чудна ~~река~~ дъга.

ОПЪРНИЧЕВА - А тези малки русалки

ВРАБЧО - Това са дъщерите на Нереида. Лошия Дух ги държеше затворени в Черната река, а сега са свободни...

/Всички затанкуват, постепенно влизат персонажа от пролога/  
Всички залочват да играят на фона на гласа на разказвачката/  
/ Песен - минава пред завесата за промяна/

### ПЕСЕН

Сиприлия отново е свободна.  
Щастливи са в нея всички хора.  
Из нея вече Злият Дух не броди  
и няма вече злоба и раздори.

Щастливи са и Слънчо и небесата,  
И Нереида в дълбините морски,  
че с тяхна помощ стават чудеса,  
които пътят всички болки хорски.

/Докато всички пеят и танкуват, в един кът на сцената се появяват Зелената Жаба и Лошия Дух. Те гледат да се скрият от другите, които са унесени във веселието

ЗЕЛЕНА ЖАБА - Тихо да не ни усетят.

ЛОШИЯ ДУХ - Ще се пръсна от яд, че ме подведе тая хитра Костенурка  
И сега какво ще стане...?!

ЗЕЛ. КАБА - Ще се върнем с търпение и ще чакаме. ( С наша помощ  
полека-лека тази малка речичка отново ще се напълни  
с черна вода... И тогава, ние отново ще се върнем тук.

ЛОШ ДУХ - И дотогава аз какво ще правя?

ЗЕЛ. КАБА - Ще трябва да се прибереш в Черната планина.

ЛОШ ДУХ - Но ония отвратителни добри джуджета ще ме карат да  
върша добрини... Не искам. Това няма да стане.

ЗЕЛ. КАБА - Но, нямаш друг изход. Аз през това време ще мога  
необезпокояван да мътя по малко бистрата речичка.  
Не се бой, няма да е за дълго. Щом превърнем бистротото  
поточе в голяма мътна черна река, ти отново ще дойдеш  
в Сиприлия като цар!...

/Междувременно танците и песните, които бяха постигнали,  
за да се чуе горепроведения диалог, сега отново  
се засилват Костенурката забелязва Лошия Дух и  
тръгва към него/.

ОПЪРНИЧЕВА - Чакайте! Спрете! Спрете! /Музиката и хорото спират/  
Я погледнете тук! Виждате ли го?... Това е страшният  
Лош Дух, който ни причини толкова злини и бедствия!  
Какво правиш между нас, прекрасни принце?...

ЛОШ ДУХ - Подведе ме ти, мръсна Костенурка...

ОПЪРНИЧЕВА - /С ирония/ Не говори така, принце мой! Как е възможно  
аз да те подведа?! Аз просто бях омагьосана от твоята  
красота. Погледни ме - още съм замаяна от очарованието  
ти...

ХОПТРОП - Дръжте го, веднага го хванете! Докато се движи свободно  
той винаги ще ни причинява злини.

ДОРЕМИ - АХ, как се страхувам от него...

ВСИЧКИ - Дръжте го! Дръжте го!  
/Залавят Лошия Дух и го връзват. Сега той е още  
по-смешен от преди/.

ХОПТРОП - Трябва да го изпратим горе в Черната планина.

ВСИЧКИ - Да. Там му е мястото

ОПЪРНИЧЕВА - Не се тревожи красавецо! Тези тежки вериги много ще ти отиват.

ПЕСЕН: Всички

Махни се, марш в планината Черна!

Изчезвай ти Лош Дух.

И вече тука да не се е мернал  
от теб ни прах, ни пух!

/Сменят се декорите. От един ъгъл се появява Зелената Хаба и излиза пред завесата, обръща се към публиката и говори, докато се сменят декорите/

ЗЕЛ. ХАБА - /към публиката/ Въобразяват си, че всичко е свършено. Нека си въобразяват. Силите на злото така лесно не се предават. Докато добрите наивници са спокойни и нищо не подозират, ние ще си вършим нашето пъклено дело. Ще размътим постепенно малката рекичка, ще я превърнем отново в голяма Черна река, по-страшна от предишната. После ще освободим глупавия Лош Дух и ще го доведем да царува пак в Черната река в Сиприлия. А Владетелят Слънчо и самодивата Нереида ще ги затворим в Черната планина и в Черния кладенец. Ще арестуваме Хоптроп, Дорети, Костенурката, Врабчо и всички други добри хора и животни. Нека не си въобразяват сега, че са ни победили завинаги... Ха, ха, ха...  
/ Излиза. Дига се завесата./

/Навън пред дома на Хоптроп. Хоптроп седнал, свири на флейтата. Чува се песента на Дореми. Хоптроп я повиква. Дореми излиза от къщи/.

/Влиза Брабчо и задъхан сядва на пода. Хоптроп му се смее/

БРАБЧО - Свири си ти, свири си, само да не заплачеш отново!

ХОПТРОП - Защо пък да заплача?

БРАБЧО - Защото се готви заговор. Има опасност Лошия Дух да се върне отново и...

ДОРЕМИ - Какво говориш?

ХОПТРОП - Това е невъзможно! В Сиприлия няма да се намери нито един, който да помогне на Лошия Дух.

БРАБЧО - Да, ама само ти си мислиш така.

ДОРЕМИ - И аз мисля като Хоптроп. Нали всички бяха нещастни, когато ни заля Черната река.

БРАБЧО - А тия, които завиждат на щастливия живот, забрави ли за тях?! (като пиявици, водните змии, комарите и преди всичко - зелените жаби?).

ХОПТРОП - Браво Брабчо! Трябва веднага да съберем всички добри жители на Сиприлия и да решим как да попречим на враговете и на предателите.

БРАБЧО - Точно така! Аз ще отида да намеря Зелената Жаба.  
/Дореми и Хоптроп викат на разни места/ - Добри хора, птички, животинки, елате тук, бързо, бързо.

/От всички страни на сцената излизат артистите и танцьорите. Декорите са както в първо действие първа картина - горска полянка с едно-две дървета. Танцьорите преоблечени като разни животни танцуват. На сцената са също така Брабчо, Костенурката, Хоптроп и Дореми/

ХОПТРОП - /на микрофона/ Драти приятели, жители на Сиприлия, повикахме ви защото разбрахме, че Лошия Дух се готви отново да се върне в нашата страна заедно с Черната река

АКТЬОР - Никога! Никога няма да допуснем това!

ХОПТРОП - За съжаление намериха се някои между нас, които са готови да му помогнат.

АКТЬОР - Кои са те?

ХОПТРОП - Според нашите сведения водач на заговора е Зеленаца Жаба.

АКТЬОР - Но това не бива да става. Тя трябва да бъде наказана /Влиза Брабчо, и Опърничевата водейки вързата ЗЕЛ.ЖАБА

БРАБЧО - И ще бъде! Ето - предавам ви го.

ЗЕЛ.ЖАБА - /уж ядосана/ Протестирам! На какво прилича това!? Да се арестуват мирни граждани и да се вързват.

ОПЪРНИЧЕВА - Много бързо забрави, че в Черната река ти беше първия генерал на Лошия Дух.?

ЗЕЛ.ЖАБА - Лъжа, лъже, не ѝ вярвайте! Тя ме мрази и ми завидва, затова.

ОПЪРНИЧЕВА - Да , на красотата ти завидвам. Я недей увърта, а си кажи: отричаш ли, че си слушил на Лошия Дух?

ЗЕЛ.ЖАБА - Той ме принуди. Какво можех да сторя? Ние жабите живеем във водата.

ДОРЕМИ - Не ти ли стигаха нашите потоци и езера, а помагаше да ни залепят и мътните води.

БРАБЧО - На нея не ѝ харесва и чистата вода - затова. Лошите предпочитат блатата, за да прикриват мръсните си дела.

АКТЬОР-I ГЛАС - Защо се разправяме!

АКТЬОР II ГЛАС- Да я накажем!

ЗЕЛ. КАБА - Дорбе - съдете ме! Къде са ви доказателствата?!

ХОПТРОП - Жабокът е прав. Необходими са доказателства. И ние ще ги дадем /показва вълшебната флейта/. Това е една вълшебна флейта. Вие всички познавате нейната сила, нали деца? Сега ще стана невидим, но само за кижки... кого? Ето засвирвам /свири три пъти/

ДОРЕМИ - Бабо Костенурке, кажи ни, ти виждаш ли Хоптроп?

ОПЪРНИЧЕВА - Виждам го, разбира се! Аз го виждах и когато го пренасях през Черната река.

ДОРЕМИ - Вярваме ти, но все пак кажи какво прави той в момента /Хоптроп подскача/

ОПЪРНИЧЕВА - Подскача. Нали Хоптроп. Весело му е и подскача. /Аплодисменти/

ГЛАС - Точно така подскача

II - И аз го виждам

III - Не само ти и аз го виждам

IV - Подскача

ДОРЕМИ - А ти Врабчо? Виждаш ли Хоптроп?

ВРАБЧО - Виждам го, разбира се.

ДОРЕМИ - И какво прави той?

ВРАБЧО - Ами, продължава да подскача. /Аплодисменти/

ДОРЕМИ - Господин Жабок, ти също виждаш Хоптроп, нали?

ЗЕЛ. КАБА - Хм... Разбира се. /Хоптроп напуска мястото си и застава зад Жабата, която продължава да гледа към трибуната. Хоптроп козирува по войнишки. Всички се смеят/

ДОРЕМИ - Е щом го виждаш, къде е той сега?

- ЗЕЛ. ЖАБА - /Изплашена/ До дървото, къде другаде?
- ДОРЕМИ - Чухте всички, нали! Словед Жабокът Хоптроп е до дървото /Към Жабока/ И какво прави той там, Зелена Жабо?
- ЗЕЛ. ЖАБА - Какво прави ли? Ами подскача, какво друго ще прави?...
- ВСИЧКИ - Лъже, лъже! Той не го вижда!
- ОПЪРНИЧЕВА - И разправя, че аз съм била лъгала. Какво ще кажеш сега господинчо!?
- ЗЕЛ. ЖАБА - Как какво?...Трябва да отида веднага на очен лекар, нуждая се от очила... Тръгвам.../опитва се да бяга/
- ВРАБЧО - Един момент, почакай!
- ДОРЕМИ - Щом си късогледа ~~Учи~~ Зелена Жабо, ще ти дам още една възможност./Отива към Хоптроп и му прошепва на ухото. Той застава точно пред Жабата, разтваря ръцете си около нея, като за прегръдка. А Жабата нищо не усеща. Всички се смеят/.  
Сега сигурно виждаш Хоптроп?
- ЗЕЛ. ЖАБА - Как да го виждам като е толкова далече. Първо трябва да си купя очила./Врабчо застава до Хоптроп малко наляво и надясно/. Млъкни се Врабчо! От твоите смешни движения ми се завива свят.
- ОПЪРНИЧЕВА - Нищо. Свиквай...,че още повече ще ти се завие от боя който и ти предстои да изядеш. И за твоята лъжа и предателство и за службата ти при Лошия Дух.....
- ДОРЕМИ - Хоптроп, стига, сирри! Всичко е ясно.
- ЗЕЛ. ЖАБА - /Като вижда толкова близо до себе си Хоптроп, обхваща я страх и се опитва да избяга, но другите я задържат/.  
Пуснете ме!
- ХОПТРОП - Няма да те пуснем. Ще те накажем.
- ОПЪРНИЧЕВА - <sup>за</sup> Аз съм най-строгото наказание.

БРАБЧО -- И аз.

АКТЬОРИ -- Иние

ДОРЕМИ -- А аз предлагам да не бъдем съвсем жестоки и да осъдим Зелената Жаба на каторжна работа. Заедно със своите приятели да пресуши всички черни локви и вади, за да се превърнат те в зелени ливади.

ЗЕЛ. ЖАБА -- Че ние как ще живеем без локви и вади?

БРАБЧО -- Това нас не ни интересува. Ще се задоволите с чиста вода.

ОПЪРНИЧЕВА -- И без това щом се потопите в нея ще я размътите.

ХОПТРОП -- Добре. Да не губим време! Отведете Зелената Жаба при  
(кофите и другите инструменти)  
/Отвеждат Зелената Жаба/

ДОРЕМИ -- Благодарим ти верни приятелю, мила Бабо Костенурке.

ГЛАС -- Която знае, защо я наричат "Опърничеваџа"

ОПЪРНИЧЕВА -- Има си то защо. /излиза/  
/В същото време на сцената кезлики пристигат Владетеля Слънчо и самодивата Нереида и всичко ~~б~~лясва в светлина.

СЛЪНЧО -- Дойдохме да ви поздравим с победата над злите сили и освободението на Сиприлия.

НЕРЕИДА -- Дойдохме и ние заедно с вас да споделим радостта ви

ХОПТРОП -- Благодарим ви благородна Нереида, благодарим ти животно Слънце.

НЕРЕИДА -- Хоптроп, ти си смело момче. Не съжалявам, че ти подарих вълшебната флейта.

ДОРЕМИ -- Никога няма да забравим вашата помощ

СЛЪНЧО - Ние малко направихме. Вие придобихте смелост и сила и така възвърнахте щастието на Сиприлия. Пазете го!

ВРАБЧО - Дореми, запей ни най-хубавата си песен

ДОРЕМИ - /пее, запяват всички/

/със започването на песента Слънчо и Нереида напускат сцената/

/Може вместо тази песен да се пее /да се повтори/ предишната:

"Сиприлия отново е свободна...."

Щастливи са във нея всички хора и т.н.

/Всички подхващат песента и започва хоро.  
Хорото може да се проточи чак до партера,  
за да се хванат на него и деца от публиката.  
Също би могло високо над сцената да се яви  
Лошия Дух окован във вериги как плаче./

К Р А Й